

3 nedeľa cez rok 2026 A Nedeľa Božieho Slova

AI „Pred svetlom Slova a Duchom milosti nech ustúpi temnosť hriechu a noc nevery a nech žije Srdce Ježišovo v srdciach všetkých ľudí.“ Autorom tejto jednoduchej modlitby je sv. Arnold Janssen, ktorého narodeniny do neba sme my Verbisti, ale tiež mnohí veriaci slávil 15. januára.

KE Túto jeho modlitbu pripomínam v súvislosti s dnešnou nedeľou Božieho slova i s dnešným evanjeliom: „Ľud bývajúci v temnotách uvidel veľké svetlo. Svetlo zažiarilo tým, čo sedeli v temnom kraji smrti.“

DI Aké je to Slovo, ktoré dáva svetlo? Mohli by sme len tak ľudsky odpovedať – slovo povzbudenia, slovo riešenia. Lenže svätý Arnold chápe to Slovo, ktoré dáva svetlo oveľa hlbšie. Píše: „Pod menom „Božie Slovo“, ako to stojí v názve našej Spoločnosti, rozumieme ponajprv Slovo Otca, ktoré je Synom, ďalej slovo Syna, ktorým je evanjelium a napokon slovo Ducha Svätého, ktorým je celé Božie zjavenie.“ Takto vlastne inými slovami vyjadruje pravdu slov z knihy Múdrosti 18, 14-15: „Veď kým všetko objímalo hlboké ticho a noc v rýchlom behu došla do polovice, **zoskočilo tvoje všemohúce slovo z neba**, z kráľovského trónu, ako tvrdý bojovník doprostriedka zeme.“ Skrátené povedané: V hlbokom tichu zoskočilo tvoje všemohúce slovo z neba.

Sv. Arnold v druhej polovici tej modlitby hovorí: „...nech žije srdce Ježišovo v srdciach všetkých ľudí.“ V tej jeho modlitbe sa nachádza úžasná pravda – svetlo slova môžeme získať najviac v tichu modlitby. PAR Keď som si pripravoval túto homíliu, ešte raz som si čítal Nótu /smernicu/ o nedeli Božieho slova, ktorú vydala Kongregácia pre Boží kult a disciplínu. Okrem iného sa tam píše, aké dôležité je posvätné ticho aj vo svätej omši: - bod 5. „Zvlášť dôležitú úlohu má ticho, ktoré podporuje meditáciu a umožňuje tomu, kto počúva Božie slovo, aby ho vnútorne prijal.“ Svetlo Božieho Slova predpokladá ticho. Jeden duchovný autor k tomu dodáva: „Mlčanie je podmienkou ticha, ale nie je ticho. Ticho je slovo, je to myšlienka. Ticho je slovo a myšlienka, v ktorom sa koncentrujú všetky slová a myšlienky.“

V súvislosti s dnešnou Nedeľou Božieho slova, ktorá sa slávi každý rok na tretiu nedeľu v cezročnom období, sa pripomína nám všetkým, že: „Ako kresťania sme jeden ľud, ktorý kráča dejinami, posilňovaný prítomnosťou Pána uprostred nás, ktorý k nám hovorí a živí nás. **Deň venovaný Biblii nemá byť len ,raz do roka‘, ale raz po celý rok**, pretože naliehavo potrebujeme zblízka a dôverne spoznať Sväté písmo a Zmŕtvychvstalého, ktorý v spoločenstve veriacich neprestajne rozdáva slovo a láme chlieb. Preto potrebujeme nadobudnúť dôverný

vzťah so Svätým písmom, lebo inak naše srdce ostane chladné a oči ostanú zavreté, keďže sme postihnutí mnohými formami slepoty“ MY Fedor M. Dostojevskij, jeden z najväčších ruských spisovateľov, zakúsil vo svojom živote úžasnú dôležitosť Božieho slova.

Ako mladý muž dostal sa pred rokom 1848 v Leningrade do Petrašovského skupiny, ktorá bojovala za sociálne reformy v cárskom Rusku. Polícia ich však zlapala a boli odsúdení na smrť. Keď už boli na popraviske, oznámili im, že cár ich omilostuje. Dostojevského potom odviezli do trestaneckého tábora v Omsku na Sibíri. Na ceste do vyhnanstva v Tobolsku mu dve dobré panie darovali prikrývky, jedlo, ba jedna mu darovala aj Sväté písmo Nového zákona. Dojatý touto veľkodušnosťou, Dostojevskij panej sľúbil, že knihu bude opatrovať ako najväčší poklad až do svojho posledného dychu.

V tábore v Omsku zostal štyri roky. Žil tam ako v pozemskom pekle. Na nohách mal prikuté päťkilové reťaze. Jeho spolu väzni boli väčšinou zločinci, vrahovia, banditi z povolania, slovom spodina Ruska. Dostojevským, ako intelektuálom, verejne pohrdali. Čo ho udržiavalo pri sile, bolo čítanie evanjelia. Ba naučil čítať Písmo sväté aj niekoľko iných väzňov.

Konečne po štyroch rokoch väzenskí kováči ho oslobodili od reťazí. Panej, ktorá mu v Tobolsku darovala Sväté písmo, napísal: „Ako strašne ma trápi smäd po viere, i keď sa mi v duši vynárajú nescíselné námietky. Boh mi však zavše darúva i veľký duševný pokoj. Raz v takej chvíli zložil som si vlastné vyznanie viery. Zneje takto: Verím, že na svete niet nič vzácnejšie a hodnejšie milovania ako Kristus!“

Šesť rokov musí ešte slúžiť ako vojak na Sibíri v Semi-palatinsku. V bolestiach a ťažkostiach celé hodiny medituje evanjelium.

Po svojom návrate do Ruska začína spisovateľskú kariéru. Vo svojich románoch vášnivo hľadá Boha. Dokazujú to najmä jeho romány Zločin a trest, Besi a Bratia Karamazovci.

Koncom januára 1881 vážne ochorie. Krváca a stráca vedomie. Praskla mu v hrdle cieva. Dá si zavolať Otca Mesegaroskeho z kostola sv. Vladimíra, vypovedá sa a prijme Ježiša Krista. Manželka Anna a deti Luba a Fedor plačú pri jeho smrteľnej posteli. Chorý ich úpenlivo prosí, aby mu dačo prečítali z jeho sibírskeho Svätého písma.

Zomiera so slovami: „Dôverujte v Boha! Dôverujte mu absolútne! A nikdy nezúfajte nad jeho milosrdenstvom!“

ADE Deň venovaný Biblii nemá byť len ,raz do roka‘, ale raz po celý rok, pretože naliehavo potrebujeme zblízka a dôverne spoznať Sväté písmo a Zmŕtvychvstalého, ktorý v spoločenstve veriacich neprestajne rozdáva slovo a láme chlieb.

Pokúsme sa denne si prečítať aspoň jednu kapitolu z niektorého evanjelia. Amen.